

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΝΕΑΠΟΛΗΣ ΠΑΦΟΥ
ΜΕΤΑΠΤΥΧΙΑΚΟ ΣΤΗΝ ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΟΙΚΗΣΗ

***«ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗΣ ΑΜΕΛΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΚΛΙΝΙΚΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ»***

ΔΙΠΛΩΜΑΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Της φοιτήτριας

ΤΣΑΓΓΑΡΗΣ ΝΙΚΟΛΕΤΤΑΣ

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΔΡ. Κ. ΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΦΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ 2015

ΘΕΜΑ: «ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΠΛΑΙΣΙΟ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΗΣ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΚΑΙ
ΝΟΣΗΛΕΥΤΙΚΗΣ ΑΜΕΛΕΙΑΣ ΣΤΗΝ ΙΑΤΡΙΚΗ ΠΡΑΞΗ»

ΠΕΡΙΛΗΨΗ

Η ιατρική είναι μια πανάρχαια επιστήμη. Οι αρχαίοι λαοί, ακόμα και πριν από την εποχή του πατέρα της Ιατρικής Ιπποκράτη, βασισμένοι στην παρατήρηση και στις γνώσεις της εποχής τους, άρχισαν να διατυπώνουν τις πρακτικές τους απόψεις και να θεμελιώνουν τις βασικές αρχές της Ιατρικής, αποτελώντας την πρώτη εδραιωμένη επιστήμη. Παράλληλα, κι έχοντας εδραιωθεί η σημασία της προσφοράς της στις τότε κοινωνίες, άρχισαν να διατυπώνονται οι πρώτοι νόμοι για την άσκηση της Ιατρικής.

Στην εποχής μας, οι υποθέσεις ιατρικής αμέλειας, αποτελούν συχνή τροφή των μέσων μαζικής ενημέρωσης. Οι ασθενείς κι οι συγγενείς των ασθενών, που υποτίθενται ότι έχουν ζημιωθεί, όχι μόνο απαιτούν την παραδειγματική τιμωρία των υπαίτιων ιατρών και νοσηλευτών στα ποινικά δικαστήρια, αλλά απαιτούν δυσθεώρητες χρηματικές αποζημιώσεις, στα αστικά. Και φυσικά, δεν πρέπει να παραλείπεται ο δημόσιος διασυρμός του ιατρού, ο οποίος αρκετές φορές είναι το εξιλαστήριο θύμα του ανεπαρκούς συστήματος υγείας. Το ιατρικό λάθος είναι, συχνά, το τελικό αποτέλεσμα σε μια αλυσίδα συμβάντων, τα οποία πυροδοτούνται από λανθασμένο σχεδιασμό του συστήματος, που είτε επάγει τα λάθη είτε δυσχεραίνει τον εντοπισμό τους.

Για να στοιχειοθετηθεί ιατρική αμέλεια πρέπει να συντρέχουν οι εξής τέσσερις συνθήκες : ο ιατρός ή ο νοσηλευτής να θεωρείται υπεύθυνος για τον συγκεκριμένο ασθενή, η μη καταβολή από τον ιατρό ή νοσηλευτή της επιβαλλόμενης προσοχής, που κάθε μέτριος ιατρός και νοσηλευτής οφείλει να καταβάλλει με βάση τις κοινές και καταξιωμένες ιατρικές πρακτικές καθώς επίσης κι η δυνατότητα βάσει

των προσωπικών περιστάσεων, της εμπειρίας και των γνώσεων να αποφευχθεί η σωματική βλάβη, η σωματική βλάβη ή θάνατος να προκληθεί λόγω της λανθασμένης ενέργειας του ιατρού ή του νοσηλευτή και φυσικά αυτή καθεαυτή η σωματική βλάβη ή θάνατος.

Σκοπός της παρούσης εργασίας είναι η κατανόηση της σύνδεσης της ιατρικής και νοσηλευτικής αμέλειας με την καθημερινή κλινική πράξη. Η διερεύνηση και διατύπωση της ιατρικής αμέλειας και πως αυτή τεκμηριώνεται βασιζόμενη στην ελληνική νομοθεσία. Παράλληλα, θα γίνει ανασκόπηση της νομολογίας που διέπει το ιατρικό δίκαιο στην χώρα μας και προσπάθεια σύγκρισης με το ιατρικό δίκαιο άλλων Ευρωπαϊκών χωρών και των Ηνωμένων Πολιτειών. Στο σημείο αυτό έχει θέση να αναφερθεί πως το ιατρονοσηλευτικό προσωπικό σήμερα, αντιμετωπίζει τον ασθενή βασιζόμενο στην «αμυντική» ιατρική, σκεπτόμενο κυρίως την αποφυγή νομικής εμπλοκής, αντί της ίασης του ασθενούς. Αξίζει κανείς να αναφερθεί στο πώς η διεθνής ιατρική κοινότητα διαχειρίζεται το πρόβλημα αυτό, τι προβληματισμοί έχουν διατυπωθεί και προς τα πού κατευθύνονται, ώστε να ξεπεραστεί το πρόβλημα αυτό. Τέλος εστιάζουμε σε κάποια νομικά θέματα, που αφορούν αποκλειστικά το νοσηλευτικό προσωπικό, λόγω της ιδιαίτερης θέσης που κατέχει, τον ρόλο που διαδραματίζει, και που αρκετές φορές αποτελεί το συνδετικό κρίκο μεταξύ ιατρού και αρρώστου καθώς και το ότι πολλές φορές θεωρείται ο εκπρόσωπος των διοικητικών υπηρεσιών των νοσηλευτικών ιδρυμάτων σε εικοσιτετράωρη βάση.